

АНГЕЛЧЕ.

Разказ, илюстриран от В. Лазаркевич.

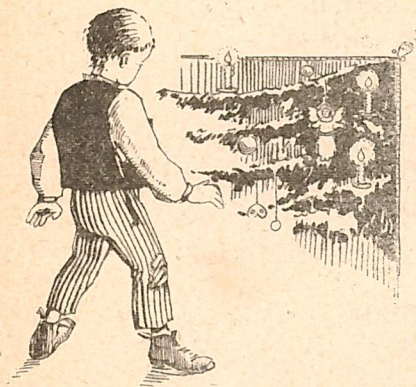
I.

Децата шумяха. Още не ги пущаха в стаята, лето бе наредена коледната елха. Изведнаж вратата се отвори и някой извика:

— Деца, влизайте!

С притаен дъх децата влязоха при светлата елха. Радостни викове изпълниха стаята. Най-малкото момиченце скачаше на едно и също място и косичката му го удряше по раменете.

Само Сашко беше тъжен. Бедните му родители почти насила го накараха да дойде тука. Домакинята, която често им помагаше с пари, бе пратила слугинята да повика Сашка за елхата. Сврян в жгжла, той мислеше сега за болния си баща, за майка си и за тяхната сиромашка стаичка.

Изведнаж очите на Сашка бляснаха. На задната страна на елхата той видя восъчно ангелче. Прозрачните му крилца трепкаха на светлината. Розовите му ръчици се протягаха нагоре. Зад тях се подаваше

русокосата му главичка. На Сашка се стори, че той отдавна познава това ангелче, и че го обича повече от своето малко ножченце.

Сашко сложи ръце отзаде и почна да се разхожда предпазливо. Той не гледаше ангелчето, за да не го забележат и другите, но беше готов да се бие до смърт за него. На вратата се показва домакинята. Децата я заобиколиха. Приблужи и Сашко. Гърлото му се схвана.

— Леййо, леййо, — каза той, — ле... леличко.

Тя не чуваше и Сашко я дръпна за дрехата.

— Какво искаш? Защо ме дръпаш за дрехата? — очуди се домакинята.

— Ле... леличко, дай ми там онова алгелче от елхата.

— Сега не може, — отвърна домакинята и се обърна да излезе.